

Centralka telefoniczna Ericsson LM

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:

ok. 1910

Miejsce powstania:

, Szwecja

DANE TECHNICZNE

Wymiary:

wys.: 210 mm, sze.: 165 mm, dł.: 275 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i

Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane

obektu: domena publiczna. Opis

kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL

(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -

Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1097/VIII/36

OPIS

Podobnie jak przedsiębiorstwo Siemens & Halske AG w Niemczech, Lars Magnus Ericsson mocno skorzystał na zaniechaniach patentowych Aleksandra Grahama Bell'a – wynalazcy telefonu. Jeszcze w latach 70. XIX wieku założył firmę zajmującą się produkcją i naprawą sprzętu telefonicznego LM Ericsson. Zakład Ericssona dostarczał na rynek skandynawski sprzęt telefoniczny wysokiej jakości, po niższych cenach niż Bell Telephone Company. Pod

koniec lat 90. XIX wieku, kiedy rynek skandynawski był już nasycony, przedsiębiorstwo LM Ericsson rozszerzyło działalność na inne kraje, zdobywając koncesję i budując własne fabryki (w Rosji i Wielkiej Brytanii) lub przejmując istniejące przedsiębiorstwa (S.I.T we Francji, Dekert & Homolka w Wiedniu, fabrykę telefonów w Budapeszcie). Okres do wybuchu I wojny światowej naznaczony jest światową ekspansją firmy LM Ericsson. W tym okresie, dzięki sprzedaży telefonów do kolonii brytyjskich, ustabilizowaniu swojej pozycji w Europie, ciągle zwiększanej produkcji, szwedzka firma stała się jednym ze światowych potentatów telekomunikacyjnych. Właśnie z tego czasu pochodzi prezentowany obiekt, czyli Centralka telefoniczna LM Ericsson łączności wewnętrznej na sześć numerów. Służyła do obsługi wewnętrznej sieci telefonicznej, na przykład w domu, biurze lub małym zakładzie pracy. Centralka nie była przewidziana do współpracy z siecią miejską, chociaż funkcjonowała w systemie CB – centralnej baterii, czyli z zasilania zewnętrznego, a nie własnego induktora, jak typowe centralki o podobnym przeznaczeniu. Ma kształt i wielkość aparatu telefonicznego. Podstawa centralki wykonana jest z jednego, wytłaczanego i lakierowanego, kawałka drewna wytaczanego. Wewnątrz niej znajduje się instalacja elektryczna powiązana z gniazdkami. Z boku w podstawie znajduje się otwór z kablem w izolacji płóciennej, zakończonym wtyczką w oprawie drewnianej w kształcie gałki. Na przeciwnym boku mieści się kabel zakończony mikrotelefonem. Na podstawie, w środku znajduje się cokół widetek, który jest walcowaty uskokowo, ozdobnie profilowany, wykonany z drewna i lakierowany. Na cokole sytuuje się blaszane, chromowane gniazdo widetek, w gnieździe umieszczono widetki z prętów chromowanych, a na nich mikrotelefon metalowy z uchwytem drewnianym, zakończony słuchawką w formie metalowej puszeki z nakręcaną pokrywą z czarnego bakelitu. Mikrotelefon mieści się w blaszanej, chromowanej obudowie. Opracował: Szymon Czyżyk